

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. Перник , 14.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на шестнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Р. ДАСКАЛОВА
Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
РОМАН Т. НИКОЛОВ

като разглежда докладваното от МИЛЕНА Р. ДАСКАЛОВА Въззивно
гражданско дело № 20211700500282 по описа за 2021 година

В установения от закона срок Г. К. Д. е обжалвала решение № 260303/16.03.2021г., постановено по гр.д. № 3800/2020г. по описа на Пернишкия районен съд в частта му, с която е отхвърлен иска й срещу Общинско предприятие “Общинска собственост, спортни и туристически обекти”- гр.Перник, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3981,08лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.08.2017г.- 06.04.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба- 29.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и иска за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 5647,70лв., представляваща обезщетение в размер на пет брутни заплати за незапочване на работа в продължение на един месец след прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба- 29.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

Общинско предприятие “Общинска собственост, спортни и туристически обекти”- гр.Перник оспорва жалбата.

Пернишкият окръжен съд, извършвайки проверка на обжалваното решение по повод въззивната жалба, събраните по делото доказателства и доводите на страните, установи следното:

Не е спорно по делото, а това се установява и от събраните доказателства, че между страните е имало трудово правоотношение, прекратено със заповед №*** на Управителя на ответното предприятие, на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ- спиране на работа за повече от 15 дни, считано от 06.04.2020г.

Ищцата твърди, че ѝ се дължи обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ в размера, предвиден в чл. 33 КТД.

По силата на чл. 222, ал.1 КТ работодателят дължи на работника обезщетение за оставането му без работа, ако трудовото правоотношение е прекратено на някое от основанията, изчерпателно изброени в тази разпоредба, сред които е и спиране на работата за повече от 15 работни дни.

В чл. 33 от КТД е предвиден по- висок размер на обезщетението по чл. 222, ал.1 КТ, като изричният текст на разпоредбата на КТД е следният: „Съгласно чл. 222, ал.1 КТ, ако лицето не е започнало работа до един месец след съкращението, да се изплати допълнително обезщетение...”. При тази формулировка в КТД, първоинстанционният съд е приел, че чл.222, ал.1 КТ предвижда, че обезщетение се дължи при шест хипотези на прекратяване на трудовото правоотношение, като съкращението в щата е само една от тях. С разпоредбата на чл.33 КТД се цели увеличен размер на обезщетението по чл.222, ал.1 КТ само при съкращение в щата. Ако страните по КТД са имали предвид всички хипотези биха използвали различна терминология, обхващаща всички основания

Въззивният съд не споделя приетото от районния съд, защото тълкувайки разпоредбата на чл. 33 от КТД по реда на чл. 20 от ЗЗД, намира, че изразът „след съкращението” е употребен с оглед началния момент, от който започва да тече едносеменният срок на оставане без работа, а не съставлява изброяване основанията, на които е прекратено трудовото правоотношение и при които се дължи по- висок размер на обезщетението. Тези основания са посочените в чл.222, ал.1 КТ и за тях се дължи увеличен размер на обезщетението по КТД, доколкото разпоредбата на чл. 33 КТД предвижда, че обезщетение се дължи съгласно чл.222, ал.1 КТ.

Установено по делото е, че работодателят е изплатил на ищцата обезщетение по чл.222,ал.1 КТ в размер на едно брутно трудово възнаграждение. Тъй като в чл. 33 КТД се предвижда, че работодателят следва да изплати допълнително обезщетение с оглед трудовия стаж на работника, то следва извод, че изплатеното от ответника не следва да се приспада от уговореното в чл.33 КТД обезщетение. Размерът на последното се определя в зависимост от непрекъснатия трудов стаж на работника в предприятието, който в случая е над 15 години. Това обстоятелство се установява от заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, в която изрично е посочено, че се прекратява трудов договор от 20.04.2004г. Следователно на ищцата се дължи обезщетение от още пет брутни заплати съгласно чл. 33 КТД, предвиждащ, че при трудов стаж от 15 години се дължи обезщетение

от 5 брутни заплати.

На ищцата е платено обезщетение по чл.222, ал.1 КТ за един месец 610, 02 лв., като с решението по делото са ѝ присъдени още 3,02 лв. Прието е, че размерът на обезщетението за един месец, определен по реда на чл.228 КТ, е 613,04 лв., като претенцията по чл.222, ал.1 КТ е отхвърлена за разликата до претендираните още 447,40 лв. Решението в тази му част не е обжалвано и е влязло в сила. Следователно спорът за точния размер на обезщетението за един месец е разрешен и съответно на ищцата на основание чл. 33 КТД се дължат 3065, 20 лв., поради което и решението на ПРС в частта му, с която исковата претенция е отхвърлена за посочената сума следва да се отмени и да се постанови друго такова ,с което искът да се уважи. В останалата чу част решението, касаещо иска за обезщетение по чл.33 КТД следва да се потвърди.

Следващата претенция е за сумата от 3981,08лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.08.2017г.- 06.04.2020г.

През спорния период ищцата е работила на длъжност „****“ с място на работа: ***.

По силата на чл.136 КТ работната седмица е петдневна с нормална продължителност на седмичното работно време до 40 часа, а нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа. Разпоредбата на чл.136, ал.2 КТ предвижда забрана за удължаване на нормалната продължителност на работното време, освен в случаите и по реда, предвидени в КТ. Удължаването на работното време се извършва на основанията и по реда на чл.136а КТ, като това става със заповед на работодателя. Доказателства за извършвано удължаване на работното време в ответното предприятие не са представени, поради което и следва, че за исковия период относно продължителността на работното време е приложима разпоредбата на чл.136 КТ.

По силата на чл.142 КТ работното време се изчислява в работни дни – подневно, но съгласно ал.2 работодателят може да установи сумирано изчисляване на работното време - седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца.

Видно от Правилника за вътрешния трудов ред в ответното общинско предприятие се работи на пет дневна работна седмица, като за длъжността, заемана от ищцата е предвидено, че работи от 10.00ч. до 22.00 ч. по график.

По делото са приложени заповеди, действали през спорния период, с които е установено сумирано изчисляване на работното време с календарен период на отчитане от три месеца. Т.е. работодателят се е възползвал от правото си по чл.142 КТ и в ответното предприятие е имало установено сумарно изчисление на работното време. В заповедите е предвидено полагане на труд за дванадесет часа през деня за конкретни периоди, а за други периоди – 11 часа през деня.

В жалбата се поддържа, че определянето продължителност на работното време от 11 часа е едностранно изменение на трудовия договор, който довод е неоснователен. По делото е прието заключение на съдебно-икономическа експертиза, в което са отразени отработените от ищцата часове, както и часовете, които същата е следвала да отработи, като от таблиците на в.л. е видно, че часовете положен труд надвишават нормативно установените. Т.е. определяйки работно време по начина, описан в заповедите, работодателят не е определил работно време по-малко от установеното от закона и съответно с тези заповеди не е изменено трудовото правоотношение.

Вещото лице е посочило, че часовете, отработени от ищцата в повече от нормочасовете по трудов договор са изчислени в работни дни, начислено е възнаграждение за отработени дни и е начислено и изплатено допълнително възнаграждение за професионален опит и трудов стаж/. Извънредният труд в увеличен размер 50 % е изчислен при сумирано изчисляване на работното време на тримесечно отчитане на отработените часове по график над нормо часовете при подневно отчитане на работното време. Положеният труд от ищцата в почивни и официални празници е начислен във фишовите за заплати в месеца в който е положен като възнаграждение за отработени дни, а увеличеният размер на този труд е отразен във фиша като възнаграждение за работа официални празници СИРВ. Вещото лице е посочило, че е начислено възнаграждение за извънреден труд, положен от ищцата, в размер на 2758,70лв. и сумата е заплатена от ответника. В съдебно заседание вещото лице е уточнило, че увеличеният размер на възнаграждението за положен труд е включен в представените фишове за работна заплата като еднократен бонус към възнаграждението и вписаната сума съответства на дължимата се такава. В тази връзка е неоснователен доводът, че при формиране изводите на съда не е следвало да се взима предвид постоянният бонус към възнаграждението. Видно от таблиците, съдържащи изчисленията на вещото лице, съотнесени към данните, отразени във фишовите за работна заплата, то този постоянен бонус не се включва при изчисляване на дължимото се възнаграждение за извънреден труд.

При така установената фактическа обстановка, се налага извод, че ищцата е полагала извънреден труд, възнаграждението за който е начислено съобразно отработените часове извънреден труд и ѝ е изплатено. Фактът, че в представените по делото фишове не се съдържа отделен запис за положен извънреден труд, не е основание да се направи различен извод, защото вещото лице изрично е уточнило, че сумите, отразени във фишовите съответстват на дължимите се такива за извънреден труд, като същевременно по делото не се твърди и не се доказва, че на ищцата е определян допълнителен бонус на всеки три месеца.

Неоснователен е и доводът, че през целия спорен период ищцата е полагала труд по 12 часа на ден, а не съобразно изготвените от работодателя графици – по 11 часа за част от периода. Полагането на извънреден труд подлежи на доказване от ищеца при условията на пълно и главно доказване. Разпитаните по делото свидетели установяват, че по принцип в

ответното предприятие са полагали труд по 12 часа дневно, като е имало дни, когато са си тръгвали по-рано, но е имало и дни, когато се е полагал труд и извън тези 12 часа. При тези показания на свидетелите, съдът намира че не може да се приеме, че през целия спорен период ищцата е работила по 12 часа и съответно е полагала извънреден труд, надвишаващ установения по делото, защото подлежи на установяване конкретното полагане на такъв за всеки отделен случай като място и време. Показанията са общи и не съдържат конкретика, като същевременно по делото са представени отчетни форми за явяването на работа за всеки един месец, с отработени в тях човечасове, които не са оспорени.

Във връзка с изложеното, въззивният съд намира, че решението в частта му, с която е отхвърлена претенцията за присъждане обезщетение за извънреден труд следва да се потвърди.

Предвид изхода на делото следва да се отмени решението в частта му, с която жалбоподателката е осъдена да заплати на ответната страна сумата от 198,16 лв. разноски по делото.

В полза на жалбоподателката следва да се присъдят още 283,08 лв. разноски за първоинстанционното, както и 482,76 лв. разноски за въззивното производство.

Въззиваемата страна следва да се осъди да заплати по сметка на ОС- Перник 122,61 лв. държавна такса.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

Отменява решение № 260303/16.03.2021г., постановено по гр.д. № 3800/2020г. по описа на Пернишкия районен съд в частта му, с която е отхвърлен иска на Г. К. Д., с ЕГН:***** и съдебен адрес:***, чрез адв. В. К., срещу Общинско предприятие “Общинска собственост, спортни и туристически обекти”- гр.Перник, с ЕИК:0003867511502 и съдебен адрес: ***, чрез адв. А. А., за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3065, 20 лв., представляваща обезщетение в размер на пет брутни заплати за незапочване на работа в продължение на един месец след прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба- 29.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и в частта му, с която Г. К. Д. е осъдена да заплати на Общинско предприятие “Общинска собственост, спортни и туристически обекти”- гр.Перник сумата от 198,16 лв., представляващи направени по делото разноски, като вместо него постановява :

ОСЪЖДА Общинско предприятие “Общинска собственост, спортни и туристически

обекти”- гр.Перник, с ЕИК:0003867511502 и съдебен адрес: ***, чрез адв. А. А., да заплати на Г. К. Д., с ЕГН:***** и съдебен адрес:г***, чрез адв. В. К., сумата от 3065, 20 лв., представляваща обезщетение в размер на пет брутни заплати за незапочване на работа в продължение на един месец след прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба- 29.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и да ѝ заплати още 283, 08 лв. разноски за първоинстанционното производство и 482,76 лв. разноски за въззивното производство.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Общинско предприятие “Общинска собственост, спортни и туристически обекти”- гр.Перник, с ЕИК:0003867511502 и съдебен адрес: ***, чрез адв. А. А., да заплати по сметка на Пернишки окръжен съд сумата от 122,61 лв. държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____